

„A jól forgolódo presbiterek kettős tisztségre méltatassanak, főképen, akik a beszédben és a tanításban fáradoznak.” (1Tim. 5, 17.)

Fontosnak vélem előre bocsátani, hogy Krisztus Urunk missziós parancsa: *„Elmenvén azért tegyetek tanítványokká minden népeket, ...”* (Mt 28, 19a.) minden Krisztus-hívőre vonatkozik ma is, a XXI. században is teljesen függetlenül attól, hogy van-e teológiai végzettsége, illetve visel-e bármiféle egyházi tisztséget. Ránk, presbiterekre pedig különös felelősséget ró ez a krisztusi parancs. Természetes, hogy mi, teológiai végzettséggel nem rendelkezők másként vehetünk részt Anyaszentegyházunk építésében, mint lelkipásztoraink. Ugyanakkor szeretném megjegyezni, hogy jó esetben sikeresen kiegészíthetjük, eredményesebbé tehetjük lelkészeink tevékenységét, mert nekünk lehetőségünk van azokat a felebarátainkat is megszólítani, akiket lelkipásztoraink nem érhetnek el, mert a szószék közelébe sem jönnek. Mi viszont nem is feltétlen csak szóval, sokkal inkább életpéldánkkal megszólíthatjuk, hívhatjuk őket az Úristen megszentelt hajlékába. Napjainkban ez jelenti egyik legfontosabb feladatunkat. Ezt azért tartom fontosnak kihangsúlyozni, mert presbitertársaink egy jelentős része – gyakran indokolatlanul – alkalmatlannak tartja magát az élőlőszóban történő hívogatásra.

A 30 esztendővel ezelőtt újra megalakult Presbiteri Szövetség az elmúlt három évtizedben igen sokat tett azért, hogy presbitertársainkat felkészítse erre a nemes, de nem könnyű feladatra. Valóban szüksége van Református Egyházunknak erre a szervező és oktatói tevékenységre, hiszen gyakran minden előképzettség nélkül választják meg őket a lelkész munkatársául, elengedhetetlen tehát, hogy a Presbiteri Szövetség által is szervezett kurzusokon, konferenciákon és egyéb rendezvényeken lelki-szellemi muníciót kapjanak eredményes tevékenységük érdekében. Magam is rendkívül fontosnak tartom a presbiter-képzés folyamatát, gyakran vállalom benne feladatot mai országhatárainkon belül és azokon kívül is.

Nekem is meggyőződésem, hogy szükség van presbiter-testvéreink összegyűjtésére, összefogására. Helyes, hogy a Presbiteri Szövetség felvállalja ezt a nemes feladatot. Hasznos dolog, ha presbitereink világosan látják teendőiket és lehetőségeiket. Üdvös, hogy a Szövetség magáénak érzi ezt a feladatot is. Arra is szükség van, hogy időről időre megmutassuk, hogy Krisztus népe vagyunk, hogy ebben az értékválságos világban is sokan vagyunk, Krisztus egyháza ügyében egyek vagyunk. Annak nevében vagyunk egyek, aki megfogalmazta számunkra is érvényes missziós parancsát.

Igaz nagyrabecsüléssel köszöntöm a 30 éve jubileumát ünneplő Presbiteri Szövetséget, valamint Istenünk gazdag áldását kívánom és kérem további működésére.

(Előszó a Presbiteri Szövetség bemutatkozó kiadványához)

Dr. Huszár Pál főgondnok, a Zsinat világi elnöke